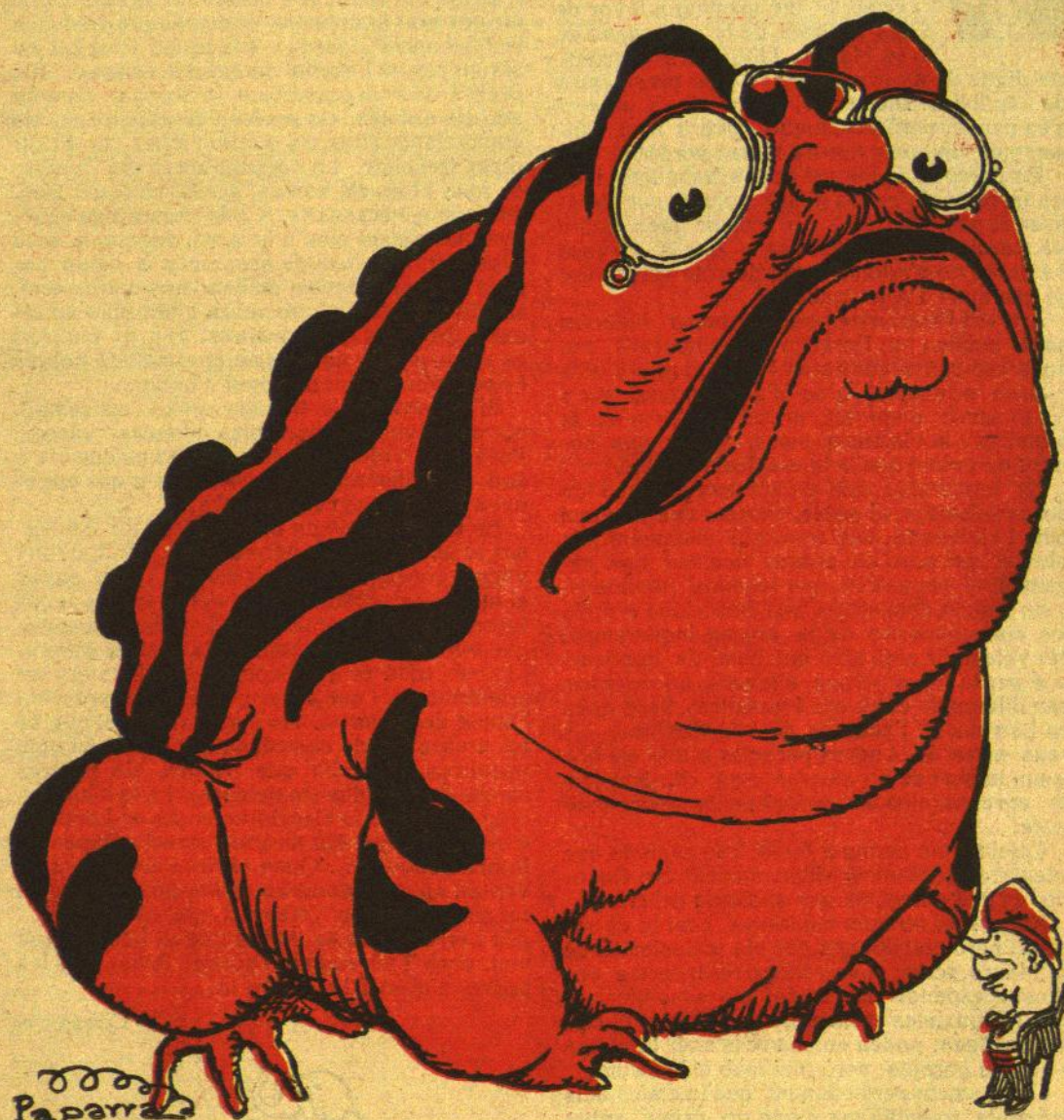

L'HEREU

LA GRANOTA QUE'S VA INFLAR DE VANITAT

D. Lacandro.—Si se hubiesen vuelto a hacer las elecciones el domingo siguiente, hubiéramos tenido una aplastante mayoría.

L'Hereu.—Doncs me sembla, noi, que en lo successiu, les hauràs de fer sempre el diumenge següent.

CONVERSA SETMANAL

EN Lerroux és l'home de les grans pensades. Veient que les masses republicanes estaven ja un xic desmanegades, i que'ls seus súbdits i esclaus blasmaven contra de ell, tingué la pensada de celebrar un meeting a favor de les víctimes de la persecució de en Maura. Oh! invicte Lerroux, ets digne de un trono, dic, d'una presidència de República. Diuen que, qui no té pa, moltes s'en pensa, però veiem que encara s'en pensen més els que'n tenen i temen perdre'l.

En Lerroux és l'home de les habilitats i de les farces polítiques i ningú com ell per enganyar al poble. Convé no insistir més sobre les eleccions passades, per a que'ls *jóvenes bárbaros* no s'adonin de la derrota vergonyosa que sofrí'l seu capdill.

Ara «El Progreso», aquest paper indecent que's publica a Barcelona, començarà una nova campanya contra en Maura, i atiarà odís i anirà armant el braç d'algun infel·lic, per a fer-lo servir, quan s'ia precis valdre's de la brutalitat i la violència, per a afurar una corrent de opinió que'ls hi s'ia desfavorable.

Es intolerable que en Lerroux enganyi tan descaradament al poble. Deixem que prediqui odís i violències, que aconcelli malament als obrers, que porti als pobres incautes que cegament el segueixen, per camins perillosos, i no sabem comprendre que Barcelona sofreix les conseqüències de la nostra indiferència. No volem dir amb això que hem de imposar-nos per la força perquè allavors no existiria cap diferència entre ells i nosaltres, però quan en Lerroux té l'audàcia de ofendre amb els seus actes i les seves paraules a tots els que tenim la sort de no pensar com ell, hauríem de apressar-nos a exterioritzar la nostra protesta.

Celebrar un miting a favor dels exaltats que intentaren assassinar villanament al Sr. Ossorio, és una vilessa, és una apologia del crim.

Nosaltres, no som mauristes, com ja és sapigut, però considerem que els entusiastes de en Maura, tenen el dret de celebrar actes públics i expandir lliurement els seus ideals; i si'ls lerrouxistes creuen que no és just ni cert lo que diuen, poden combatre'ls amb la ploma o amb la paraula, però mai amb el browing.

Comprenem perfectament que'ls amics dels detinguts, treballin per a que no caigui sobre d'ells tot el rigor de la llei, però no comprenem que se'ls fassi passar per martires i hèroes.

Nosaltres creiem que s'ha de odiar el crim i

compadeixe'l delinqüent, però mai donar la categoria de hèroe a un criminal, ni fer-lo passar per víctima. No és d'aquesta manera que s'educa al poble, senyor Lerroux, perquè si tots imitàssim els seus deixebles, les propagandes polítiques serien impossible de realitzar. Al poble se li predica respecte i tolerància, i sobre tot se li diu la veritat i vosté ja fa molts de temps que l'enganya. Al poble no se li diu mai que odii an els que'ls ha favoregut la fortuna, sinó que treballi, que s'esforci en igualar-se amb els que tenen més que ell i que si no pot arribar allà on el seu desig el porta, que's resigni, i que pensi que són molts els que voldrien enlairar-se i no's poden moure d'arràn de terra. Als obrers no se'ls hi ha de dir que són la columna principal que sostenen l'edifici social, perquè ells sense'l capital no serían res, ni'l capital sense ells tampoc. Els obrers són necessaris a la societat, com ho són els artistes, els poetes, els religiosos, els comerciants, i tots els que són aptes per dirigir o per treballar. La societat necessita l'esforç de tots, i tots els homes, per humils que s'ien, ens-e són necessaris. Cada home desempeña una missió aquí a la terra, segons la seva capacitat, i no hem de despreciar a ningú per petit que s'ia. Devem estimar-nos mutuament, ensenyant als que no saben i admirant an els que saben més que nosaltres. Dir lo contrari és volguer que no visquin agermanats pobres i rics, i que la pau no regni a la terra.

Si'l nostre poble tingués altres concellers, no s'haurien comés tantes infamies i vileses. Però que volen que fassi un home que viu a sou dels lliberals i datistes, per a que enganyi a les masses republicanes?

En Grañé ha tingut la franquesa de confessar lo que ja tot Barcelona sabia. En Lerroux vingué consignat al partit lliberal, pera aturar el moviment catalanista, i per a que pogués lograr-ho se li permeté i se li permet encara, que porti per mals viaranyis als nostres obrers. I lo més trist, és que l'apoiem elements que no són radicals, i que creuen que ell representa l'unitat de la Patria. Ha sigut tant astut que ha fet creure an els castellans que conviuen amb nosaltres, que'l dia que trionfin els nostres ideals els foragitem de casa. I ells s'ho han cregut, i a cada elecció voten an en Lerroux, creient així, que fan un gran servei a Espanya. Pobre Espanya!... Quan obriran els ulls a la veritat, quan s'adonaran que la nostra obra és tot amor i que no volem el mal de ningú!... Ah! Lerroux, be és veritat que'ns has fet molt mal, però'l teu regnat s'acaba. Aviat, fins les pedres s'aixecaran contra tú.

CIVERBTTA.

De cop i volta

D'entre tots els Homenatges genuïnament catalans que enlairen la nostra Patria i són més justificats, n'hi han dos per damunt dels altres que mereixen menció apart: aquell que marcà una fita gloriosa en els anys de nostre Teatre clàssic; l'homenatge a En Guimerà; i'l que ha donat Badalona a l'interpret més genial de la inspiració dramàtica; l'homenatge an En Borràs.

Jo que amb l'Enric des de jove, m'honro amb sa franca amistat, i ell el meu *padre* va ser-ne la nit que van batejar autor i no dramàtic! còmic, l'any 93 cabal, fent fer-me *Els papers de l'auca* (1) pel Maig farà 21 anys; jo que voreig ser profeta aleshores proclamant que seria (aquí ja ho era!) el *primer gal·làn* cridat a ocupar-ne'l primer seti en l'escenari de l'art a Espanya i fóra d'Espanya, a Amèrica, en totes parts; jo que'l conec del principi que anà sol, divent lluitar amb eminències d'aquelles remeses per la Central a empreses supeditades al teatre castellà, i en la lluita ja vençia —a judici dels estranys— (ja que aquí no li donàvem cap importància... oficial); jo que, en fi, sé'ls punts que calça des d'ans de ningú parlàrn... felicitó al Municipi de la vehina ciutat que honra aixís als fills il·lustres, (honorant-se ella amb molt alt grau) servint d'exemple a altres pobles, pobles xics i pobles grans que enalteixen mitjanies, coronant un geni fals, monumentant un plagiari, perpetuant sabis de *clac*... Badalona homenajant-ne a son íncit fill Borràs, s'ha fet ben acreedora al just títol de *Ciutat la noble, culta, magnánima*, ben digna d'un fill semblant que correspon a aital glòria amb sa fama universal.

**

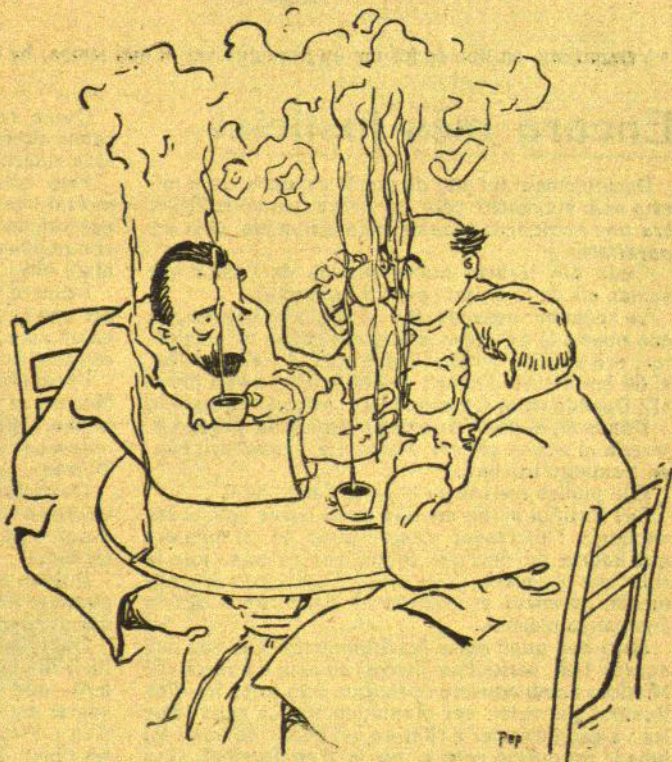
El Festival que va fer-se al *Palau* darrerament, organitzat per l'Escola de Mossèn Cinto, siguié —segons deien els programes— a profit del monument al Virgili de nostra època, a l'immortal Verdaguer.

A propòsit d'eix assumpte que se'n parla fa tant temps, quan se tinguin tots els quartos que s'hagin de menester, (diners recollits d'almoïna; Deu no'ns ho tinga en retret) i's parli, sens més allargues, del lloc de l'emplaçament, em sembla que'l punt més propi (salvant ei! millor parer) fora'l centre de la plaça més gran i centrada, que és la plaça de Catalunya, que fins a favor seu té el nom de la nostra terra...

Allí s'hi podria fer un monument tan esplèndid i grandios com se volgués, servint de base les Glories Catalanes de tots temps, amb estàtues dels grans homes, de nostres Comtes i Reis; simbolitzant nostres gestes, alegoritzant grans fets; i, al cim de la nostra Historia perpetuada allí mateix, la figura del Poeta damunt de baixos relleus representant les llegendes en sos cants i en sos fragments més sublims tant de l'*Atlàntida*, com del *Canigó*... i res més.

La Poesia catalana, nostre immortal Verdaguer, coronant la Historia patria al bell mig, en el cor de la capital catalana!... Oh, si's fes, quin monument!

PEPET DEL CARRIL.

(1) Primera comedia del firmant, estrenada per la «Companyia Borràs», en la data esmentada.

—Es un escàndol, la meua dona, tot el dia'm demana quartos.
—I què'n fa?
—Oh, no ho sé; com que mai n'hi dono cap.

—Vet aquí que en lloc de fer-me un paraigua per el mal temps, he fet un mal temps per culpa del paraigua.

Encara més justícia!

Decididament tot allò de que'ls catalans erem mirats amb prevenció pels de l'altra banda de l'Ebre era una verdadera falsetat, una calúmnia dels *separatistes*.

Cada dia trobem noves proves de l'amor que senten els de la *meseta* per tot lo nostre.

La setmana passada fou el *Nuevo Mundo* qui ens obsequià calificant la nostra llengua de «dialecto», ara es «El Duende» qui tracta d'afalagar-nos, el fill predilecte d'aquell pobre infeliç que li diuen «El Duende de la Colegiata». *De tal palo tal astilla*.

Doncs sí, el *querido colega* dedica la pàgina literària al nostre pintor, dramaturg, antiquari, etc., en Santiago Rusiñol.

Oh! moltes mercès en nom de Catalunya!

Del Rusiñol pintor en diu unes coses que si les sapigués l'interessat s'engreixaria de tal manera que hauria de declarar inútil, per estreta, tota la roba que posseeix. Fòra capaç d'escriure'n una comedia... prenent el número al «Duende» i demés companys martres.

Però no! quan parla del dramaturg! Es veu que aquest bon periodista literari no mes li coneix «El Místico» i amb aquesta obra (que com totes les d'en Rusiñol que volen ser dramàtiques jo'm penso que les va escriure per a rifar-se del públic de bona fe) jutja la producció entera, no ja d'en Rusiñol, sino de tota la dramaturgia catalana.

«...Que el drama de Santiago Rusiñol era, como casi todas las producciones catalanas, una obra sin más mérito real que servir de lucimiento a un actor» diu el *confrare*.

Quina revelació! Quina crítica més propia! Es capaç aquest il·lustre escriptor d'haver-se passat la vida entera estudiant els assumptes de Catalunya.

Fins sab que Mossèn Jacinto Verdaguer, el immortal trovador de «La Atlàntida», fué hociqueado, acorralado y devorado por una trailla de hombres con pupilas de lobo y manos de rapaña». Es bo això, eh?

I encara no ho saben tot: «Tierra baja» que pudo ser una tragedia inmensa (ca, home, ca!) se quedó en un episodio folletinesco de Luis de Val». Que estàvem atrassats!

I segueix: «Ni esta obra, ni «Los Viejos», ni «La Morta», ni ninguna cuerda de la lira dramática catalana, hubiera despertado nuestros calurosos aplausos sin la colaboración genial de Enrique Borrás».

Qui sab si a Alemanya, Anglaterra, Nort-Amèrica i altres *estats cultes*, on tan éxit alcancen les produccions d'en Guimerà, hi va en Borrás a representar-les?

Pobres senyors del Duende! Però és que l'haver guanyat les eleccions els catalanistes ho ha de pagar el nostre teatre?

Sigui com sigui, em prenc la llibertat d'aconsejllà'ls hi que vagin a fer una visita als senyors Quintero, que compartiren amb nosaltres el goig de veurer estrenar «La dolça Agnès», el drama vigorós d'en J. Puig i Ferrater, per a preguntà'ls hi si tampoc les obres d'aquest autor, que ells no coneixen ni de nom, «tienen más mérito real que servir de lucimiento a un actor».

O sino, potser l'Azorín els enteraria millor de la materia que tracto en aquest article.

L'HEREU ESCAMPA.

Conte vell

Hi havia un penitent, una vegada, que va anà a confessar, i amb fé sincera anà descapdellant la tarregada de sos pecats als peus del bon vicari amb una contrició tant verdadera, que el del confessorari quan vegé ja ben neta sa consciència, després d'haver-lo absolt, per penitència digué que al s'endemà dejunaria i'l penitent digué que ho compliria.

Mes l'endemà al llevars, flac de memoria i amb més gana, potser, que un altre día, l'home de nostra historia la penitència imposta no complia, quan altre cop buscant-ne medicina als pecats que portava en sa consciència tornà a buscar remei en la piscina del secret tribunal de penitència; i al preguntar-li el sacerdot, si havia complert la penitència ans imposada, el penitent amb dol li responia excusant-se, el pobret, a sa manera, que'l mal de cor, que la memoria flaca, que si naps, que si cols i xirivíes, que si'm raca de fer-ho o si no'm raca, si li havia passat tots aquells dies, escusés tot, pero la cosa certa era ben bé probada que encara no era complerta la penitència que li fou posada.

Llavors el confés tirant-li en cara l'incompliment promés, va aconsellar-li

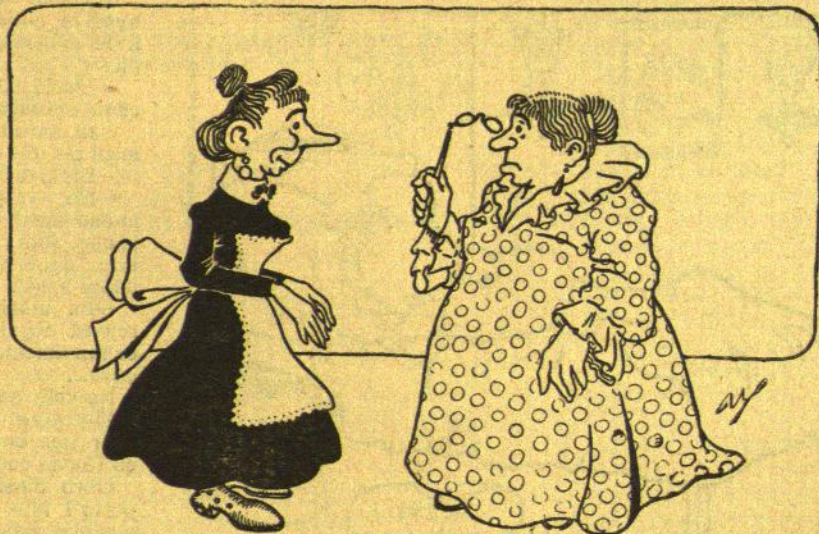
que amb lletra grossa i clara posés escrit damunt de la tauleta de nit, una targeta que li digués com una veu que parli «demà dejunará» i al fers de día al obri els ulls i veure allí a la taula l'escrit en el paper, recordaria el deber de cumplir-ne sa paraula.

I així quan a trenc d'auba, al despertar-se de la targeta escrita va adonar-se, al veure lo que escrit en ella estava, «demà dejunará», altre vegada tornava a cloure els ulls i mormolava: no es pas avui el día que'm pertoca de deixar sens menjar ma pobre boca, i tampoc dejunava.

I darrera aquell día, altres vingueren i com al despertar, amb eloqüència les lletres li digueren que era sempre *demà* el jorn d'abstinència, va passà una setmana i després dugues, i un mes i un altre encare al seu darrera, i oblidant-se de bròquils i lletugues i menjant carn i peix tant com volguera, com la tarja *demà* sempre li deia el dejuni promés ell jamai feia, i encare no ho ha fet, ni pensa fer-ho puig cada jorn, al despuntar l'aurora, li diu ben clà el lleterero de que de dejunar encara no és hora.

Aqueix conte tant vell, que Deu perdoni, al primer qui'l va dir, pot aplicar-se en el moment present. Deixeu qu'enrahi d'un telegrama qu'are va enviar-se firmat per en Lerroux, a la meseta passat les eleccions de Barcelona que li varen fer fer la figuereta i varen fer saltar-lo de la trona. Plè de despit i amb aires de revenja deia als seus de Madrid: «Si altre vegada hi hagués nova elecció el pròxim diumenge, tindriem la victòria assegurada».

Aquell pròxim diumenge que escrivia com el *demà* del penitent seria. El penitent del conte, com que veia

—¿Ja ha rentat bé el peix, noia?
—Sí, senyora, fins amb sabó i tot.
—!!...!!

l'imperatiu demà mai dejunava,
i plè de goig, tranquilament somreia,
i estava cada jorn menja que menja.
Per en Lerroux aquell vinent diumenge
mai serà aquet, mai el veurà que vinga
i al revès del del conte potser tinga
destronat i vençut i en la indigència
afexugat pel pes de sa consciència
del contuberni fet amb la mà esquerra,
el seu imperi esmicolat per terra
forçat a etern dejuni, en penitència.

CABALER.

Cursialla

Un cop al mes els amics de donya Dolors, celebren una festa íntima i cursi per excelència.

Donya Dolors té dues filles altes, seques, de galtes esgrogueïdes i ulls de peix estantís, que semblen una alegoria de la quaresma.

Miren amb un enterniment i parlen amb una veu tan dolça, que'ls joves de la primera volada que assisteixen a les seves reunions, les contemplen embadalits com si haguessin trobat la dona que somniaven.

La més gran se diu Eugènia i la més petita, que és la més maca, Hortensia. Aquesta sab de memòria totes les «Doloras» de Campoamor i li plau cantar romances italianes, d'aquelles tan llepissoses i tan sentimentals, que fan humitejar els ulls i ens obliguen a treuren's el mocador de la butxaca i a plorar eternits com si se'ns hagués mort un oncle ric a la Habana.

La Eugènia no toca ni canta, però aïl llegeix novel·les, i sempre que pot posa de relleu la seva erudició, citant-vos fets i paraules sentencioses de

personatges creats per la fantasia dels autors que escriuen obres a vinticinq cèntims el pam.

La mare, donya Dolors, ni llegeix, ni canta, ni recita, però's dedica a fer conèixer les habilitats de les seves filles.

—No's fieu de les noies d'avui día,—diu sentenciosament als joves que la visiten.—Quasi totes son coquetes, vanitoses, orgulloses, i no més pensen en fer-se pentinats ben escaients i en posar-se cintetes i mitjes ben fines que'ls hi permetin lluir la carn sonrosada dels seus peus. Es clar que hi ha excepcions i que no totes son així. Per exemple les meves filles, que mal m'està'l dir-ho, són espill de dones modestes, netes i endressades que farien la felicitat a l'home que volgués estimar-les. Però aïl els joves d'avui, no tenen gust, prefereixen dir paraules amoroses a cau d'orella, d'una dona esberrada, que oferir el seu amor a les que'n son ben dignes.

I així per l'istil, donya Dolors, procura convèncer a la joventut que's deixa enlluernar ben fàcilment com les aloses.

Acceptant l'invitació de un amic, un día, oh fatal día, vaig cometre l'imprudència de assistir a una de les festes que mensualment organitzen.

I dic imprudència, perquè jo sé com donya Dolors, i les seves càndides filles, no'm tregueren de casa. Entro a la sala i les dues germanes suspirant llargament me diuen:

—Vosté que té uns ulls tan expressius i un front tan ample, deu ésser poeta.

—Segons lo que entenguin per poeta,—vaig contestar, somrient.

—Ah! sí, sí,—feu l'Eugènia,—vosté és poeta, i ens ha de llegir una poesia.

—Ah! no, senyoreta, no,—vaig dir excusant-me,—no les podré complaure.—Sortosament entrà a la sala, donya Dolors, i cambiaren de conversa.

Una senyoreta d'ulls blaus i cabells rossos, posà les blanques mans sobre el teclat del piano. Els llavis enmudiren i tots els concurrents se disposaren a sentir cantar a un altra senyoreta que s'acostà al piano amb un paper enrotllat a la mà.

La senyoreta canta, millor dit xiscla i jo esclafó a riure com un orat.

Al costat meu seia un senyor de mitja edat i posant-li la mà sobre l'espatlla li dic:

—Però, Deu meu, com canta aquesta dona.

I ell obrint desmesuradament els ulls exclama:

—Es la meua filla.

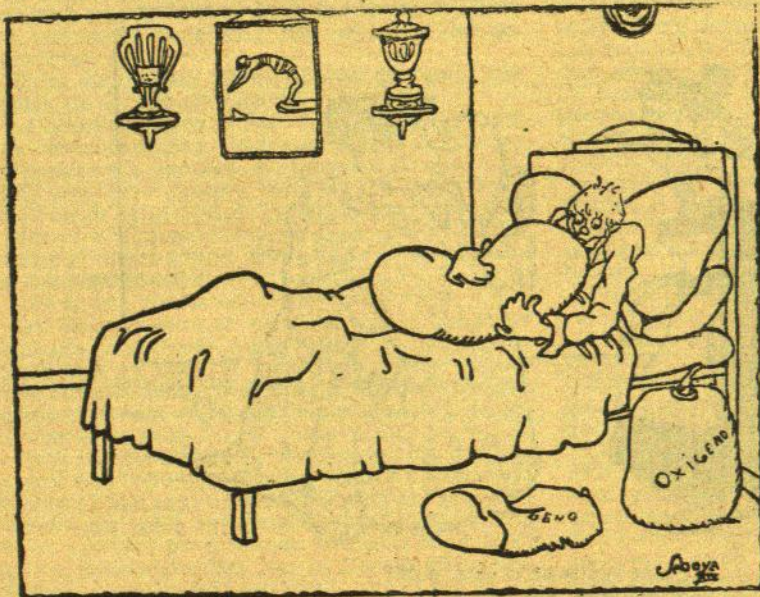
—No,—responc, jo, dissimuladament,—la culpa no la té ella, sinó l'autor de la música, que's veu que és un pobre home.

—La música és meua,—replicà seguidament,—i no és tan dolenta com vosté suposa...

No vaig sapiguer que dir. Volia culpar al piano, i vaig tenir por que'm digués que ell l'havia construït.

Obro dissimuladament la porta i fujo corrent, proment mai més assistir a una vetllada cursi.

Pobre senyor, que deuria pensar de míl...

UN PEIX QUE S'OFEGA

—I pensar que sé tan de nedar i m'ofegol...

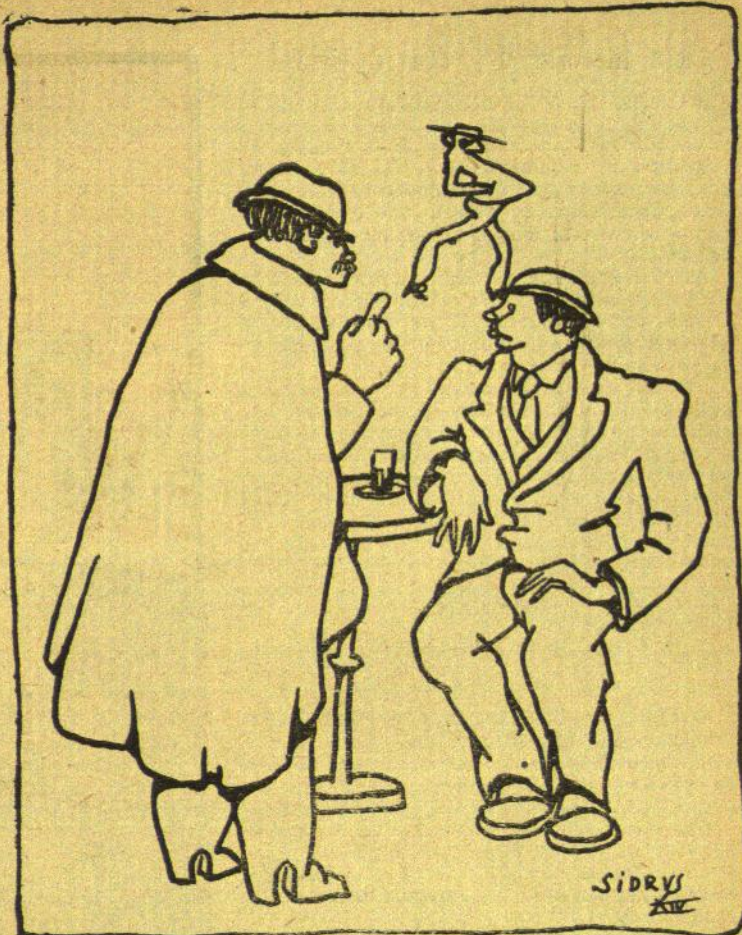
J. C.

Bona visita

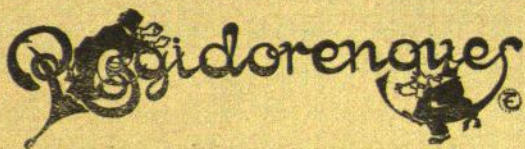
Des de Buenos Aires, aon apareix, ha vingut a visitar-nos el setmanari *Catalunya Nova*, fundat i dirigit pel gran patriota i notable Dr. D. J. Vilá Estruch.

Aquest sol nom ja'ns dona una idea de lo que serà'l nou soldat que a l'altra banda del mar, se exercita amb ardidesa a manejar destrament les armes per a esgrimir-les en defensa de Catalunya que, com és la mare nostra, ho és també dels germans que a les terres del Plata treballen i lluiten anyorant la seva terra.

L'HEREU s'enorgulleix de donar-li una forta encaixada de germanor, preguntant a Deu que després de lluitar junts sota'ls plecs de la mateixa bandera, poguem reposar t a m b é junts a l'ombra del llorer de la victòria.

—I an en Belmonte'l deixen torejar essent soldat de quota?
—Oh! Aquest és soldat de quota i de cueta.

No té rès de catedràtic
ni tampoc de saberut,
però ensenya amb to dogmàtic
al costat de l'Institut,
i fa sempre l'enigmàtic
amb aquell posat selvàtic
de l'època del Mammút.
Vol passar per matemàtic
excel·lent i pistonut,
i és un estereotomàtic
tant petit i tant menut
com un pobre burocràtic
de l'estol menys aromàtic
de les quadres d'en Canut.
¡Es un cas molt simptomàtic
d'un malot desconegut!

Professor mig automàtic

d'aquesta Escola especial,
té més tipu de gramàtic
que d'enginyer industrial.
i fa gràcia, tant enfàtic,
enquadrat i solemniàtic,
com un gran actor dramàtic,
el més pulcre i el més àtic
del teatre nacional.
No li diguin pas llunàtic,
perque, a voltes, resti estàtic,
ensopit i passional,
contemplant el mon cromàtic
de la comba sideral.
¡Ell no és més que un ser apàtic,
un regidor radical
molt terrible i antipàtic
i molt anti-clerical!

El Lasarte epigramàtic
que no veu com l'herba creix,
és no més que un autocràtic
amb ribets de democràtic,
que s'amaga a si mateix;
¡és un pobre ser acuàtic!
¡és no més que un home-peix!

PER DE L'OLL.

Cicle Històric del Teatre Català que tindrà lloc a L'Auditorium-Teatre intim

La redacció i administració de la notable revista *El Teatre Català* criden l'atenció de tots els seus amics i dels que estimen l'art dramàtic de la pàtria, sobre un projecte que està a punt de dur a terme si troben el mínim d'ajuda necessària.

Intenten començar en el mes d'Abril, una tanda de representacions de «Teatre genuïnament Català, no escullides a l'atzar, sino obeint la seva distribució a un mòbil que no dubtem haurà de mereixer l'unànim aprovació.

Per ara, s'obra abonament per a la primera serie del «Cicle Històric del Teatre Català», que constarà de sis sessions, comprnent des dels primitius sainets de l'actor Robreño i l'arquitecte Renart i Arús (1816-1855) fins a l'estrena de «Gala Plàcidia», tragedia amb la qual l'Angel Guimerà engrandí l'escena catalana, aixamplant-li els horitzons i agegantat-la amb la força poderosa del seu geni.

PROGRAMA

DE LA 1.ª SERIE DE REPRESENTACIONS

Sessió 1.^a

Conferencia den Francesc Curet sobre «Els primers passos del Teatre Català».

«El sarao de la patacada o «Juan i Eulalia», sàinet bilingüe en tres quadres de Josep Robreño.

«L'arcalde sabater», entremés de Josep Robreño.

«Titó i donya Paca o el viatge de la Fortuna», sàinet bilingüe en tres quadres de Francesc Renart i Arús.

«La casa de dispeses o la calúnnia descoberta», sàinet bilingüe de Francesc Renart i Arús.

«La bulifarra de la Llibertat», gatada den Serrafí Pitarra.

Sessió 2.^a

«Tal faràs tal trobaràs», primer drama escrit en català per Eduard Vidal i Valenciano (tres actes).

«Una noia com un sol», comedia den Francesc de Sales Vidal.

Sessió 3.^a

«L'Angel de la Guarda», den Frederic Soler (tres actes).

«Una noia és per a un rei», den Conrat Roure.

Sessió 4.^a

«Dònes!», den Josep M.ª Arnau (tres actes).

«La feta gallinaire», den Francesc Camprodón.

Sessió 5.^a

«Els fadrins externs», den Josep Feliu i Codina (tres actes).

«L'ombra del Cèsar», den Víctor Balaguer.

«Tres i la Maria sola», den Narcís Campmany.

Sessió 6.^a

«Gala Plàcidia», tragedia d'Angel Guimerà (tres actes).

«Les bodes den Ciril·lo», sàinet de l'Emili Vilanova.

CONSULTA DE METJES

DR. HEREU.—Per mi, per a que la malalta's curi, no li convenen reconstitutents.

La primera sessió tindrà lloc el dia 5 d'Abril, i les altres els cinc diumenges següents.

Preguem als nostres amics, a tots els entusiastes de la nostra gloriosa escena, a tots els bons catalans que'ls hi plau ajudar les obres grans i generoses, que passin a inscriure's en algun dels llocs següents: Administració d'*El Teatre Català*, plaça del Pi, 5; kiosk del Liceu, Rambla del Centre; Impremta Artís i C.^a, Balmes, 54, i en l'«Auditorium», Esmeralda, 27.

Parents

Com més lluny, millor.
Ditxós qui no'n pot tenir.

I encara més feliç qui no n'ha tingut mai.

Els parents són la plaga de les famílies de ciutat.

Em refereixo jés clar! als parents de fora.

Una pluja de parents caiguda per les festes de la Mercé o per les fires de Sant Tomàs, per exemple,

venen operacions ni cures de moro. Més aviat un bon règim i forces

o per a pendre banys de mar, fa més mal que pedra seca damunt d'un camp de vianda.

Tot ho devoren; no deixen rès. Ells porten un cistellet d'ous, quatre pomes del ciri i sis olives arrugades i's fan el càrrec que'ns treuen d'apuros als barcelonins i que tenen dret a tot: fins a arruinar-nos.

I tu dorm amb un matalàs a terra per deixar el llit a la padrina.

A les vigílies d'un casori o bateig, surten [cosins com rovellons.

Uns cosins que ni a *valencians* arriben.

Per poc bé que *un* se la passi, està emparentat amb gent que no sab qui son... ni ganes.

De la banda del pare i del cantó de la mare, si teniu rals, vos explotan *familiarment* que es un gust.

Es troben parents enmatllevats, fent-vos present fets de la vostra *infanteria*, dic, de la vostra infantesa, per a eternir-vos, i vos arrenquen les llàgrimes del ulls i'ls cèntims de l'ermilla.

Mentres parem taula, casi sempre d'entre'ls parents surt una dona de mitja edat, de bon regent i

ben empolainada, que vol fer constar era casada amb el germà petit de l'avi de la part de la mare que era padrí del oncle del germà del sogre del cunyat de la seva tia...

I amb tot i resultar que'l germà petit del avi no s'havia casat cap vegada, un no hi atina i's resigna a creure tot quant s'inventin els parents sobrevinguts, i acaba per a deixar-se convèncer per forsa... ¿Quin remei li queda?

¿Què tenen parents a fòra vostés?

¿Sí?... ¡En bona fé'ls planyo!

L'HEREU DE LA GARRIGA.

BASTONADES

Diu la carta d'en Peret llegida en el mitin de la *Caza*:

«Els presos polítics mereixen les meves simpaties. Jo sé per per experiència personal que fins en els casos en que la sang corre, la societat es prou cegament rencorosa per omplir les presons de víctimes de innocents».

Ja ho sab la societat.

S'ha de deixar matar per ells, per els fraïers-nos.

I en acabat ¡muts a la gavia!

segueix:

«M'ofereixo com a diputat per Barcelona i com a home. No'm deixaré enganyar per les apariències de justícia amb que's revesteix aquesta persecució. Si jo que va passar al Passeig de Gràcia hagués sigut entre rics que's disputessin una mateixa cortisana, ja foren al carrer tots els presos i no més un o dos haurien de fer fiança personal.

Entre'ls vicis dels rics i les passions polítiques dels pobres, no's pot consentir que una falsa justícia perdoni als rics i tanqui als pobres a la presó.»

¡Jesús, María, Josep!

Això d'ofrir-se com a home, a més de diputat, es veu que deu ésser una cosa terrible en boca d'en Peret.

Això en Lerroux no ho havia dit mai.

I es que devia sentir-se diputat i home en una pessa.

I en Peret quan fa de diputat no més deu sentir-se marmanyera.

Ai Peret, quina broma més broma has gastat al mitin radical, perquè, noi, quan et sentis un home ¿quí detura ta empenya fatal, sí, fatal?

Lo demés del paragraf no és menys sucós.

Destil·la verí per totes ses lletres, i posa a plena llum l'ànima d'un home perdonat pels rics, i que viu mercès als diners dels rics, i als sous que li donen els rics, perquè suposem que ni an en Calvet, ni an en Carner els classifica pas de pobres.

Ni a la testamentaria d'en Ribas, tampoc.

Oh Peret! gira l'ullera cap an aquell temps antic,

i veies si la portera
que't tragué de la ratera,
va sê un pobre o va sê un ric.

En Liautey ja es fôra de Madrid després d'haver admirat les nostres grandeses, segons diuen uns diaris.

I haver-nos dictat lo que hem de fer al Marroc, segons dic jo.

Perquè el bullit que s'ha cuinat aquets dîes a Madrid, és de tal naturalesa, que farà enrogir més de dues galtes.

I farà caure més de quatre llàgrimes.

I farà donar un pas més cap a la frontera a nostra independència.

Aquí ningú es recorda ja que la qüestió Hoenzo-llern fou el bota-focs de la guerra franc-alemanya.

I la qüestió del Marroc porta a la cúa el coet que ha d'encendre la guerra europea.

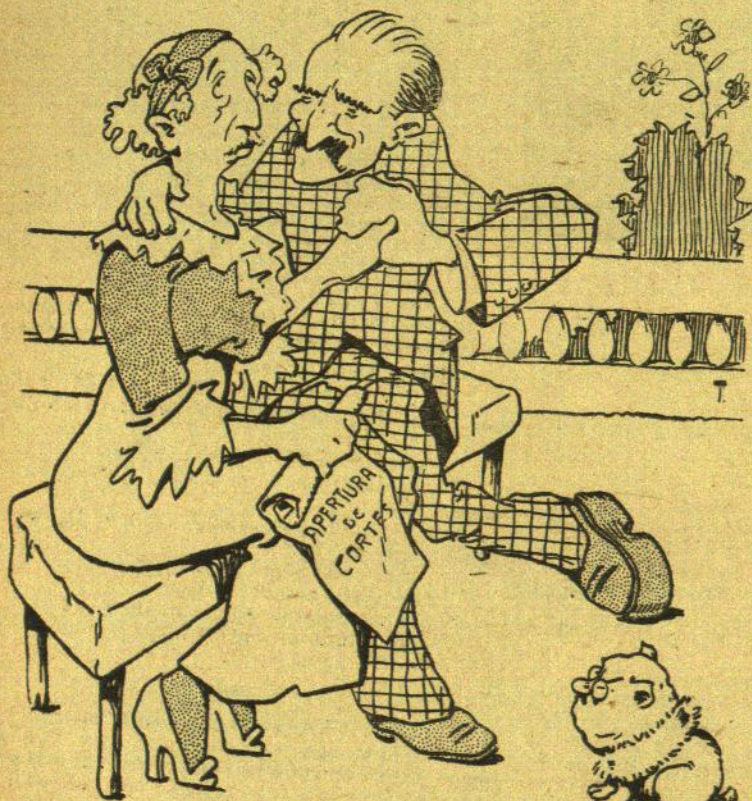
Si en Peret Corominas, amb son talent de xino novell, no l'atura pas.

I si no vegin lo que passà a Madrid el dîa de la jura de la bandera.

L'embaixador d'Alemania Comte de Ratibor, no va deixar al rei ni un sol moment, durant la cerimònia.

Bastava que en Liautey li dirigís la paraula, per a que l'embaixador li dongués un *capeio* i li trenqués les oracions.

—No tinguis por, xata meva.
Compte amb mi i amb el meu gos,
que si en Maura ens fa la guitza,
tots lladrarem: ¡Maura, no!

¿Què cercava l'embaixador
senyor Comte de Ratibor,
mortificant an en Liautey
amb aquet joc de mala llei?

Si em voleu creure, proveiu-se de paraigles.
Perque plourà de valent.

El fill del *Pare Rotativa*, no va sortir la setmana passada.

Al menys no era pels kioskos.

I això que va dir Neotafia als altres.

An el *Pare Rotativa* el guardem per a quan hi hagi bisbe a Barcelona.

Perquè ja comença a ser hora de posar alguns punts sobre les is...

Que ara semblen L.

I prou per a avui. *Qui potest capire, capiat.*

Legim en un diari:

«Proximament se convocarà a oposicions per a la provisió de quatre places vacants a la Banda Municipal, que corresponen a un trompa de primera, dos de contrabaix de metall de segona i un saxofon alt de segona».

Per'queix *trompa de primera*,
jo'n sé un que darà l'opi,
se li ha de dar per dret propi,
an a quí? a la... *Cuca-fera.*

Tinc les dónes de casa fora de cassola.

I ja no sé si visc a casa meva o si visc a l'Ateneu.

Ni em demanen L'HEREU, ni em pregunten si guanyarem els Senadors, ni si en Martí Julià sabrà fer l'esquerra.

Han sentit les lliçons de la senyora Sensat al Institut de Cultura per a la Dona, i are no parlen més que del oxigen, i l'hidrogen, el nitrogen i l'aire, l'aigua i el fret i la calor i... la mare, vaja.

I lo pitjor és que des de demà o passat demà o l'altre, volen posar en pràctica les lliçons de aquella senyora, i em volen fer dormir amb els balcons oberts de bat a bat.

I ja ho veig, no tindrè més remei que entafurar-me al forn de la cuina econòmica, si vui dormir calentet.

Perquè elles tindran tota la rahó, però jo tindrà una pulmonia d'aquelles que deixen sec.

Ai, senyora donya Rosa,

¿no'm podria fé una cosa?
dil-s'hi que aqueix pensament el deixin per l'any vinent.

Rosés, Rosés! no badis amb els autos.

Perquè hi ha uns galifardeus que cambien la moneda, en menys temps del que tu creus, i et farien ficà els peus, si t'adorms, a la galleda.

No sé si es veritat, però m'han assegurat que si en Sagnier pot salvar l'acta d'Arenys, en Dato pensa fer-lo Secretari particular seu o del Congrés o de no recordo aon, però de tots modos el vol al seu costat.

Il que bufó estarà en Sagnier amb la ploma a l'orella!

Il que contents estarem nosaltres de no tenir-lo aquí!

L'Hereu torna a sentir-se profeta.

No hi ha remei. Vaig profetitzar que en Lerroux no sortiria diputat per Barcelona i no n'ha sortit.

Jo podria afegir més coses, però aquella bruixa que, a cavall d'una escombra, es fica per tot, m'ho va prohibir aleshores.

Ara m'ha deixat lliure i tinc de dir-ho.

Ja us he aconsellat que us compressiu paraigues.

Perquè plourà de valent.

Corren vents de tempesta.

El Pacte de Sant Gervasi tenia una cara escrita.

Però en tenia d'altres reservades *in pectore*. ¿Veieu? ja parlo llaià.

I un'altra que se la quedà *in mente* l'autor principal del contracte. I aquesta és la més greu, la que ignoren els altres contractants, que han servit de ninots, i que sols sab la bruixa que m'inspira.

La primera part del Pacte va complir-se. En Corominas, en Carner, en Salvatella són diputats.

La Lliga va derrotar als radicals, és cert; però no va derrotar an en Lerroux.

L'acta d'en Lerroux se la va derrotar ell mateix, sense que els ninots s'en adonessin.

Aquella tarde de la Casa del Poble va ser una tarde de comedia.

Una de les parts reservades *in pectore*, es la vaga del Art fabril acordada i en la que veureu el capdillatge d'en Peret dintre poc, i que no és més que el prólec de la vaga general espanyola, si no la destorba un acte *manu militari*.

¿Veieu? encare dura el llaià.

La part que's quedà *in mente* es realitzarà quan s'acabi la comedia del acta de Posadas, que ja ha començat, i en la qual no se sab qui enganyarà a qui.

¿Serà en Dato l'enganyat? Crec que sí.

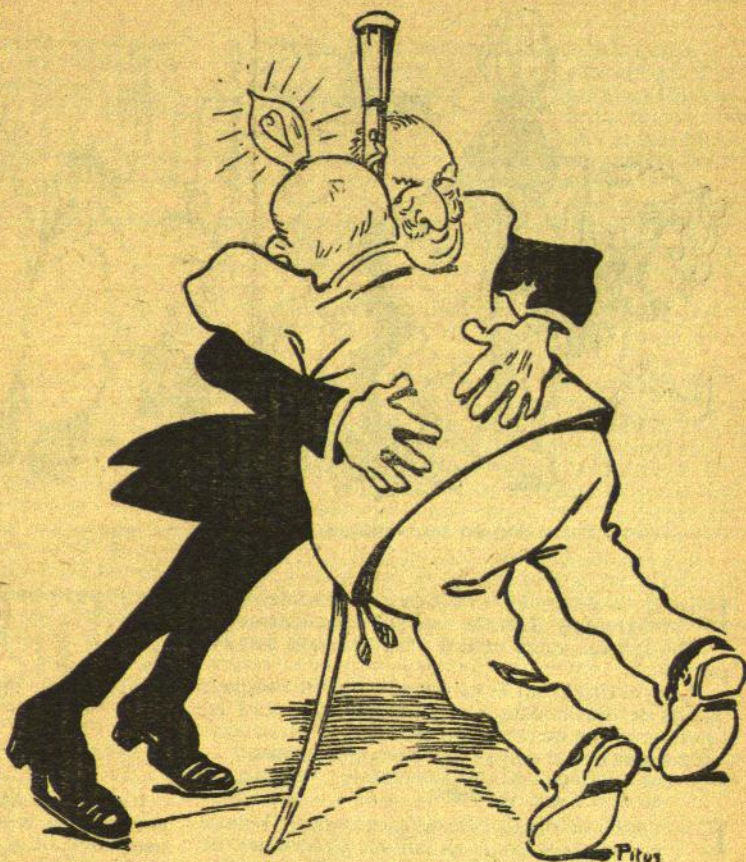
I aleshores apareixerà en el cel una senyal i en Lerroux haurà d'anar a pendrer banys a l'estranger o serà cridat a consulta per a algún gran negoci...

I en Peret haurà carregat amb els neulers de dur als radicals a la desfeta...

I en Lerroux des de lluny els farà pam i pipa...

I es fumarà del nou Emperador...

I... Deu sobre tot.

L'abraçada Pich-Sagnier
rés té de particular,
si no son d'igual partit
son d'igual capacitat.

Està graciós *El Poble Català*.

Ell que ha estat el dissolvent més poderós amb que han comptat els directors de l'esquerra, s'entreté en buscar diferències entre'ls prohoms de la Lliga.

I entre en Cambó i en Rahola,
i en Rahola i en Cambó,
vol alçar la fumerola
d'una estranya divisió.

Però dormi tranquil l'orgue del casinet del carrer de Pelai.

A la Lliga no n'hi ha d'emperadors, ni caps de colla.

Allí hi ha un poble verament lliure, sense parlar tant de llibertat, que ha consagrat als seus directors actuals, donant-los la confiança que ells mateixos s'han guanyat amb llur zel, honradesa i talent esmersats en la defensa i enaltiment de Catalunya.

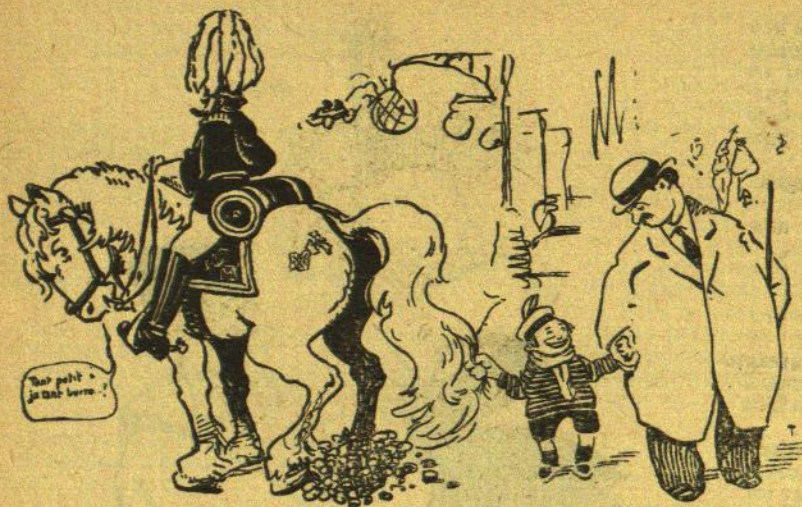
Allí els que dirigeixen ho fan perquè'ls ho hem demanat i els hem el·legit per a fer-ho.

No perquè ells s'hagin imposat, ni hagin hagut de venir del carrer d'en Jupí per a ser-ne.

Tots ells són nats a casa nostra.

I en Cambó porta una medalla de sang al pit.

—Papai! aquet deu ser un soldat de quota... oi?

Espero l'obertura del Congrés com candeletes. M'agradarà llegir la resposta d'en Carner an en Pau Iglesias quan aquest s'el rifi davant dels diputats.

Que s'el rifarà, no hi ha dubte, quan li preguntin què ha fet de la calç i el guix que va pendre en Lerroux, abans de fer braçet tots dos.

De segur que el cap se li posarà més quadrat.

En el mitin de dijous passat el catastròfic Valentí i en Lerroux tractaren an en Coromines de *il·lustre amic* i tornaren a retreure allò dels antics procediments.

O s'ha fer mandonguilles als barcelonins.

Al efecte, citaren l'article «Rebeldes, rebeldes», per si no els donaven la llibertat dels presos per l'atentat del Ossorio.

En Peret no més va poguer-hi enviar una carteta. Que era una bomba de dinamita tirada contra l'autoritat i la pau social de Barcelona.

I pitjor que'ls discursos d'aquella.

Si en Lerroux i en Valentí son dos angelets de Deu quan no senten aprop seu an en Pere Coromi...

A França l'esposa d'un ministre va anar a la redacció d'un diari i va ferir al director a trets de revòlver.

Devia ser del requeté,
i va fè una *requeteria*,
amb el cap alt i'l front seré,
sense portar-hi companyia.

A viat apareixerà a Barcelona amb el nom de *Revista nova*, una publicació destinada a fer conèixer al públic els tresors de l'art modern.

Parlarà además de poesia, de música, de escultura, d'arquitectura, trobant també acollida les arts aplicades o industrials.

Farà cas omís d'escoles i tendències i de tota divisió, divulgant les idees estètiques modernes i enaltint l'art veritable.

Esperem que tots els que encara compren les revistes mercantilitzades que ns envien de Madrid, que

sols serveixen per a popularitzar toreros, coupletistes i autors de *género chico*, se suscriuran a *Revista nova*, ajudant així a portar a cap una obra que n'estem molt necessitats.

El govern francès ens ha donat les peces de l'armadura de Felip II.

El! ja sab que allí baix sempre hi han sigut aficionats als draps i ferro vell.

Però lo més bonic és que l'entrega és a títol de dipòsit.

I ara l general Liautey ha negociat els interessos.

Prèstam de ferro que devengarà interessos de sang.

En Puig i Ferrater és, sens dubte, el millor dramaturg que tenim, després d'En Guimerà. L'eminent autor de «La dama enamorada», té una sobrietat i una força dramàtica i emotiva, que no té cap més autor. Ha tingut sempre una veritable obsessió per a les tortures i els penediments que produeixen el sensualisme. Les obres d'En Puig, de moment aclaparen, com tots els espectacles massa grans. Quan, després d'haver-les vist representar, es mediten i s'estudien, es van alegantant. En Puig i Ferrater ha sofert, i, els seus sofriments, li han fet veure moltes coses lleïges de la vida.

La seva darrera obra «La dolça Agnès», si bé no té la grandesa de les seves obres anteriorment estrenades, és, al nostre modo de veure, notabilíssima. Té escenes crues, reals, i altres de delicades i emocionants.

En Puig i Ferrater és el poeta del dolor; sembla que escrigui les obres amb sang de les seves venes. Naturalment que nosaltres estem distanciats d'ell en moltes coses, però no serfem sincers si deixéssim de reconèixer son gran talent i que té condicions sobrerres per a ésser el primer autor dramàtic d'Espanya.

Sols trobem un defecte en «La dolça Agnès», que la perjudica un xic; i és que tots els personatges terregen massa. Potser si la Joana, la dona d'en Pròsper, no fos tan vulgar, la seva desgràcia produiria un dolor més punyent. La figura d'en Pròsper és magistral. És un veritable lasciu, un home sense consciència, un impiu... És l'etern perseguidor de la virtut i de la ignocència. En Pròsper sent una gran passió per la dolça Agnès, perquè és pura, perquè té l'ànima blanca com els lliris, perquè les seves carns tenen blancor de neu i els seus ulls brillen com estrelles. Però quan l'amor s'ha materialitzat i va a donar fruit, l'abandona i vol desfer-se d'ella, i pensa en la seva veritable dona. En Prosper ha fet moltes víctimes, ha ofert el seu amor

a moltes dones, però encara no havia lograt destruir el cor d'una blanca coloma. En Pròsper és un cínic, és un malvat, un de tants homes que la societat respecta i tenen l'ànima més negra que una mala nit.

En Puig i Ferrater coneix les passions de l'home i ha fet un drama humà, i ha triomfat com triomfarà sempre.

CANTACLAR.

* * *

L'«Orfeo Català» als seus socis protectors

El dia 14 de Març tingué lloc en el «Palau de la Música Catalana» el concert que anyalment dedica l'«Orfeo Català» als seus socis protectors. Com que estaven reservades totes les llotges i els sillons d'anfiteatre, el pobre Segifret, qui aquest dia havia pres el lloc al company Bemol, s'introduí, mitjant una invitació que li proporcionà un amic seu, soci d'aquella casa, i s'enquibí allà on pogué, passant tota la nit a peu dret, cosa que bé's podia fer per sentir els cants de tota aquella munió de joves polits i donzelles aixirides i fins dames ja desposades, que sota la direcció de l'incomparable Millet saben dir maravellosament les nostres melodies populars i d'altres que no són nostres.

Quan tot aquell exèrcit hagué pres possessions, En Millet agafà la batuta i

Al damunt de nostres cants
aixequem una senyera
que'ls farà més triomfants,

i gran ovació, i En Millet ja començava a suar.

Després, tota aquella munió de socis i no socis, s'anaven entusiasmant amb les cançons ja conegudes: «Sota de l'olm», «Cançó de breçol», «El dimoni esquat», «Muntanyes del Canigó», que malgrat ésser tant sentides pel públic d'aquella casa, tenen sempre un nou encís.

En Millet gesticulava com un fervent de la gimnàstica rítmica; la petxera de la camisa començava a estovar-se, el coll i els punys perdien la seva forma natural, i tot ell degotava suor.

En Pujol, amb la seva barba de frare franciscà, anava d'un cantó a l'altre com un desesperat i tant corria, que en una ocasió pegà aital ensopegada que'l posà en perill de pendre mal; bona sort que les mans amatentes dels primers tenors el privaren de caure a terra.

La secció de nois acompanyada a l'orga pel mestre Comella, qui domina perfectament tot aquell entrellat de registres i pedals, ens feu sentir tres Cants per a nois d'En Perez i de Mossèn Romeu, i la de senyoretes dos Cants religiosos per al poble, d'En Gibert, aquests acompanyats pel mateix autor, i tots ells d'un gust religiós exquisit i de factura mestre.

Després el chor d'homes s'agrupà, com si anessin a cantar les caramelles, a l'entorn d'En Millet i ens feu sentir «L'ombra del Rei», del mestre Pujol.

I quina feina els pobres baixos! Els tenors primers, els segons, els barítons, i tots plegats! En Millet quin tip de braçar: sort que'l públic els premià a tots amb un bon espatec d'aplaudiments a l'acabar.

I altre cop tota la colla...

«Pè i dubte», d'En Gibert, a quatre veus mixtes, molt ben treballada i executada amb una cura extraordinària...

I ara vé lo bo; la primera audició de la vetlla.

«Goigs a la Verge de Nuria», chor mixte, d'En Llongueras, que malgrat ésser inspirat en l'hermosa poesia d'En Maragall, no va lograr captivar-nos ni un sol moment, si deixem de banda la invocació, que, al nostre entendre, és l'únic fragment en que la música us captiva com la lletra mateixa.

Diferint el criteri d'algun diari local, hem dir que creiem aital composició, una equivocació d'En Llongueras que és més de doldre tractant-se d'una composició poètica com els «Goigs a la Verge de Nuria».

En fi «amb palla i temps es maduren les nespres», lo qual vol dir que si En Llongueras, l'hèroe de la gimnàstica rítmica, no ha lograt avui encara la perfecció en la composició choral, pot conseguir-la en dies a venir, de lo que'ns alegraríem tots els que l'admirem quan ens mostra les seves especialitats.

En la tercera part sentirem «Gloria in excelsis», a vuit veus, en dos chors, d'En Carissimi; «L'Esperit Sant eleva la nostra feblesa», motet a vuit veus igualment, a dos chors de l'incomparable Bach, executades amb una perfecció admirable, malgrat les dificultats que presenten a cada pas.

I tot d'un plegat la Fornells, que no sabem on s'era amagada, començà a rellorar com un rossinyol i ens feu sentir el «Cant de la Verge», (del drama d'Elx). Renoi i que bé que ho feia! Fins En Millet va deixar la batuta i se'n anà no sé aon, segurament per a sentir-la millor.

Tant bé ho va fer, que tingué de repetir el «Cant», essent ovacionada pel públic.

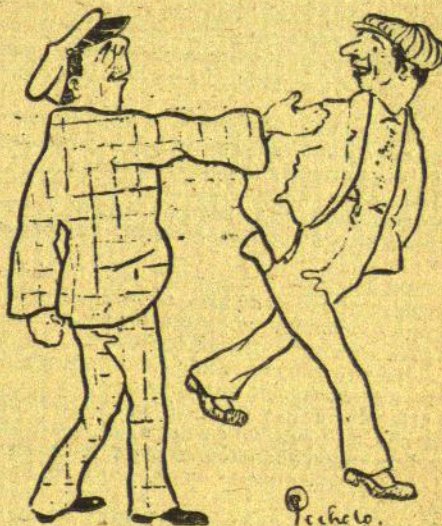
I ara vé lo bo. Tothom a peu dret i vinguen «Els Segadors», i aplaudiments a l'entonar-los, i més aplaudiments quan els de baix deien allò de

«a les armes, Catalans,
que'ns han declarat la guerra.
Bon cop de falç! Bon cop de falç!»

I alguns senyors mal educats amb el capell posat...

I cap al llit, tothom content i satisfet; i En Millet suat i fatigat i els choristes molt afònics.

SEGIFRET.

—Aont vas, noi, tan esverat?
—A fer Patria.
—A l'«Espanyol»?
—No! A can Culleretes.

—Per lo que veig, vostè ja ha donat a llegir aquest poema a algun altre editor.

DEL COP DE PUNY

El prop-passat dimecres hi va haver vetllada pugilista.

En Boada-Bartrina, molt inofensius, varen fer 6 rounds, no guanyant ni l'un ni l'altre.

L'Agell-Barcino, ens obsequiaren amb un match còmic, encara que no superaren als cèlebres Toni-no-Tonet.

El ciclero Rubio, campió de velocitat, va posar-se davant d'En Martínez, disposat a fer feina, però aquest li va acabar els fums i's retirà.

El negre Sam Martín, va atunyar an En Brooks, com aquell que pica matalassos. Aquest, veient que la cosa's presentava massa negra, va abandonar. Va fer bé.

Segón intermedi còmic entre Jack Mac Batley i Claudis, ambdós campions pès gall. En lo que's refereix a campions, no sé què pensar-ne; ara, a lo del gall, conformes de tota conformitat. El combat no significà més que una exhibició del sport gallístic. Sempre és acceptable una novetat.

I vetaquí que En Cuchet, el famós Cuchet que va retar an En Pomés, va quedar a l'alçada del betum. Al segón round abandonava sense haver fet res de bo. Podrà saber matar bous, però de boxe *pal gato*.

Pomés, xoca aquests cinc. Això no és fer el *Cyrano*.

DE LA COSSA

Atlètic-Espanya

El vent bufava que era un gust. La pilota feia lo

que'ls jugadors no volien, i lo que ells volien la pilota no ho feia. Era una gran bromada.

El primer temps els espanyolistes jugaren afavorits pel vent i conseguiren un goal, fet per En Villena, que deixant a part això i una bona arrencada al començar, després va fer més nosa que servei. En Caselles cada vegada treu cops amagats, és una mena de paret posada al mig del camp. En Puig, tan tranquil com sempre, però de porter, en sab un niu.

Els madrilenys un xic cansats, però gastaven energies. Molt bé la defensa, molta empena en tots ells, però pocs *schoots*. De totes maneres, com hem dit, el dia era dolentíssim.

Guanyà l'Espanya per 1 goal a 0.

El segón partit jugat el diumenge va ésser una semillauna, resultant en resum un matc molt aburrit, i per acabar de fer el pès, cap dels dos va saber guanyar.

L'Espanya va jugar amb una desgracia de les grosses, més ben dit, fent-ho bastant malament en mig de la desgracia.

L'Atlètic va demostrar-nos que és un equip regular, sense pretensions; lo que val més és la defensa.

El resultat significà de 1 a 1.

Dels resultats obtinguts pot estar-ne content el campió de Catalunya, puix tot i'l presentar-se fluix, ha sabut defensar-se.

Lillois-Barcelona

El Barcelona, aixís com té una bella pàgina deportiva, crec fora convenient, obrís un fol dedicat als grans desastres, i anotar-hi aquelles pallices que fan parella amb la que reberen el passat dijous.

Sens cap dubte els del Lillois, són els millors francesos que hem vist. Porten un porteret que juga d'una manera esplèndida. Encara boca-bado.

En el primer temps vàrem veure uns moments de joc ras i amb el topi, que feia temps no's veia.

L'Alcàntara erra una pilota, en Wallace n'envia tres o quatre de bones i perilloses, sens resultat. Una burrada francesa i fem el primer goal.

L'Amecha i En Molins, comencen a fer *pifies* i ens entren dos goals. Un altre goal s'escapa de les mans d'En Bru, de la manera més tonta, i anem fent temps.

La superioritat dels nostres significà clara, puix dominaren en tot el partit, però la inseguritat de la defensa i la manera de jugar tan colosal, de malament, fou causa de que's perdés per 6 goals a 0.

Fou bonic el partit. Nostres davanters s'estrellaven davant del porter francès, que ho treia tot. Si l'Amecha i Molins haguessin jugat com en altres dies, no s'hauria perdut, puix a ells es deu la derrota.

Del segón match, què'n diré? Tindrà de dir-vos tantes coses que crec que us cansarien de llegir i jo d'escriure. El resultat, és clar, va variar; però nois, quin aixam d'entrebancs.

Feia de jutge en Ruete, de l'Atlètic, i's apassionats tenint ganes de lluir llur potent veu, comença-

ran a fer crits i fins un jove que juga en un quart equip del Barcelona, i que no vui dir el nom, perquè no me'n recordo, va tenir el poc talent d'anar a amenaçar al jutge. Ja has llegit l'urbanitat?

En Ruete's refira; un quart sense partit. En Ros, del Polo, pren el pito; juguen i protesta dels del Lillois, volent retirar-se. Després altra vegada i no recordo què més, però sé que va durar més de dues hores el partit.

Els francesos protesten d'un goal, no volen centrar i's planten com estaquirots, no volent jugar. Bé, vaja, això també és de nens.

Rès, que garbellat tot plegat, dona per resultat que guanyaren els nostres per 3 goals a 1 i un altre que no va donar la gana, als francesos, de considerar-lo. Sigué bonic a moments.

Els del Lillois són feres i'l porter una pila de feres a l'hora.

El pobre Ros s'hi va veure perdut. Trobo que va ésser un xic poc enèrgic.

L'azul-grana va reivindicar la vergonyosa pallissa del primer partit. La defensa i porta, bona.

ALTRES NOVES

Qui hagi llegit aquesta secció en el número passat, haurà rigut al veure que donant compte del partit Espanyol-Badalona, deiem que havien empatat, essent aixís que guanyà el primer per dos goals a un.

Doncs sapiguen que tal com m'ho varen vendre, ho vaig dir i consti que no sigué sol en dir-ho malament.

Perdoneu, amics del Real; si vos hagués vist no m'hauria equivocat. Si no'ns equivoquéssim mai... sempre ho farem bé, no se que dir-vos.

—Els de l'Enciclopèdic varen fer muxiganga al carrer d'Aribau, amb matches de boxe, greco i jiu-jitsu. A l'acabar, un senyor dels que's veia que ho dirigia tot, va dir que aviat se farà una nova festa, en la qual... *tomarán parte todos los más conocidos sportmens y deportistas de Barcelona.* Molt bé.

Després afegí que quedaven invitats tots els concurrents (l'invitació era de pago). Més bé encare.

—El Patronat social obrer de Les Corts, no content en donar instrucció gratuïta als obrers, i a tota mena de facilitat per a que puguin adquirir els coneixements que's són necessaris, té un magnífic camp de sports i és un entusiasta del foot-ball, com ho demostra el fet de sostenir varis teams que porten el nom de «New Catalonia». La direcció del Patronat ha tingut una pensada. A l'objecte d'estimular als teams infantils, ha ofert una copa, que's jugarà amb el nom de «Copa Primavera», seguint ja molts els que s'han inscrit.

Felicitem als organitzadors de dita Copa.

CARLITUS.

000 P YLON P 000

Enviat per Eme. Be.

Article Pius X LLO Part del còs

Enviat per E. E. N.

SOLUCIONS AL NÚMERO 19

L'Esquerra Catalana (a) U. F. N. R.

H
VELI
HEREU
LIET
U

ENDEVINAIRES: R. Cucurell; Joan Terradas; Josep Sallas; Rafel Terradas Català; R. Oriol A.

Avís: No s'admet cap endevinalla que no porti la solució.

CARTERIA

M. C.—Figueras.—Rebut postal. A primers de mes li faré el compte.

H. J. M.—Girona.—Fet l'abono. Envié quartos, saliant tot Març, com hem demanat.

J. P.—San Feliu de Guixols.—Enviat extraordinaris i abonats ptes. 7. Are a primers Abril pagui el Març. Aixís va bé.

L. T.—Amer.—Aumentat exemplars.

L. C. F.—Li repetesc que V. deu ésser molt maca, i i te una lletra més maca encara, i escriu molt bé, però ha d'escriure amb humorisme i dir-nos com se diu, que nosaltres no ho direm pas a ningú.

F. M.—Poble de L.—Rebut segells. Està bé.

A. C.—Port de la S.—Mercés i sotscriu. Pot enviar les 3 ptes. de mig any en segells.

M. J.—Igualada.—Conforme

J. B.—Canet.—Rebuts 4'40. Està bé. Cada mes fassi'l mateix.

Imp. CATALONIA. — Passatge del Pont de la Parra, 6.

L'HEREU

: Setmanari humorístic :
Surt cada dimars

Administració: Valencia, 233, pral. Barcelona

PREUS DE SOTSCRIPCIÓ: Un any, 6 pessetes; Mitj any, 3 pessetes
Número solt 10 cèntims

L'HEREU. — Apa, senyor Grafié, animis, a veure si li treu tots els drapets al sol.